

Ciril
Zlobec

Angažirane pesmi

NAŠA ARIADNINA NIT

Popotniki po usodi
in lastni volji
po brezpotjih bredemo,
ker ni poti pred nami,
vse samo iz naših src
spet v naša srca so speljane,
v nas se križajo, prepletajo,
v negibnost rôke, nôge so nam zavozlale,
zdaj za vrat, hobotnica, nas stiskajo,
nas bodo zadušile? se sprašujemo
nemočni, da stopili bi iz sebe
in bili za hip Ariadna,
da bi vsaj v najglobljem labirintu
potegnili za seboj
vsak svojo tenko nit spomina
za nenadni čas vrnitve.

Ko se bomo izgubili.
Ker smo se že izgubili.

OBGLAVLJENJE DNEVA

Dan,
ta neukročeni žrebec,
ki ves dan

osvaja v šir in dalj
 daljave pred seboj,
 se zdaj, poražen ali utrujen, vrača,
 umika za okope
 tostran nizkega obzorja.
 Nad njim, podoba giljotine,
 črn oblak se dviga,
 skozenj sonce,
 krvaveča glava, pada,
 že se kotali čez rob sveta
 za tenko, ostro črto
 nizkega obzorja.

Večerna zarja! se slepim,
 ko v vsej lepoti pred menoj umira
 spet nov dan.
 Pošastno lep, obglavljen dan.

ANGAŽIRANA
 PESEM

Ne kam, naprej ves čas namenjeni,
 vse niže in niže predse sklonjeni
 hitimo, se spotikamo v prihodnost,
 ki se zapeljivo vzvišena odmika,
 da vso pot ves čas pred njenim pragom,
 z neizpolnjenostjo ali z leti obteženi,
 vse bolj predse sklonjeni,
 nikoli kam, samo naprej namenjeni
 že zdavnaj brez odseva zvezd v očeh
 preklinjamo vse večjo utrujenost
 teh svojih bosih, blatnih nog,
 že vsi brez smisla za pokončno držo,
 ki je naš edini čas,
 ta naš prekleti Zdaj in Tu.

DOKONČNO
 SUŽNJA

Ves sem v tebi.
 Dokončno suženj lastnega iskanja
 smisla v tem, kar sem:
 neodstranljiv prisad, ščitna žleza,
 sem prirasel ti ob rebra,

da se z vsakim dihom me vsegà dotakneš,
 ker sem ti poslednja meja možnega,
 sem varni jez,
 da vsa se sproti ne razliješ
 kakor radovedni tok narasle reke,
 sem tvoj glas, ko govoriš,
 tvoj smeh, ko se smejiš,
 tvoj jok, ko z mojo bolečino obupuješ,
 ves nestrpen narekujem ti
 najbolj nesmiselne obtožbe nase,
 da bi videl, koliko te ljubim,
 ves sem v tebi,
 ves čas to, kar si in nisi:
 ko v globokem snu se umiriš,
 se v tebi premetavam od nespečnosti,
 ko ti vse pogosteje meriš
 težko izmerljivi čas do jutra,
 ziblje mene tvoj pobegli spanec,
 sem utrujenost, ki čutiš jo v nogah,
 sem volja, ko z njo spet in spet jo premaguješ,
 ves sem v tebi,
 da ti s samim sabo jemljem dih
 in tudi sam že zdavnaj le še skozte diham
 in tako oba
 od zdavnaj in za zmerom
 sužnja lastnega iskanja
 smisla v tem, kar sva.

BOJIM SE TEBE
 V SEBI

Vem: od daleč si prišla.
 Če bolj pogumna bi bila,
 si moje jase za svoj šotor
 še ne bi izbrala.

Ti toploto ali senco dajem,
 ko nemirna v meni šotoriš?

Toploto, ko hladu vročična si želiš,
 senco, ko premrlo dušo v zadnjem
 upanju k ljubezni stezaš?

Ves ta najin čas potuješ skozme,
 kakor da sem tvoja zlata kletka,
 tvoj zakleto edini prostor,
 v njem se, plahodivja zverca,
 ježno premetavaš,
 s strahom me navdajaš,
 da se več ne upam vase.

Bojim se tebe v sebi
 in te svoje strašne jezice . . .
 ne, ne, nikar me ne poslušaj,
 saj tako ne mislim, draga.

SREČNI OJDIP

Ojdip, pravičnik,
 grešil si iz nevednosti,
 zato iz samoljubja, užaljen,
 si sam sebe kaznoval.

Bil si moder mož:
 vedel si, da šele slepcu
 jasnovidnost bodo ti priznali.

Zvit, bogovom in ljudem
 izvabljal si usmiljenje,
 pred njimi hlinil strašno usodo,
 da ne bi izzival s svojo srečo,
 Ojdip,
 pravičen, moder, jasnoviden, ljubljen.

Antigona,
 ljubeča hčerka,
 te še zdaj za roko vodi po tem belem svetu.

SONET
(ZA DANAŠNJO RABO)

Kar nam bilo še včeraj je najdražje,
 ni več bogastvo, le še težko breme.
 Smo sploh še narod ali spet le pleme
 brez želje, da bi šlo na pot? In laže,

kdor trobezlja, da tepe nas življenje,
vsi do vratu zaljubljeni smo vase,
spomin častimo, stare, slavne čase,
in več ne vémo, kaj je hrepenenje,

ko hočeš vse, si vse in več kot to,
ko svojih vnukov, njihovih otrok
in svojo kratko večnost polniš s sabo,

da vse cveti, rodi iz tvojih rok
in ne pehaš prihodnosti v pozabo,
ker je lahko, kot se bojiš, da bo.

22. julija 1988 – ob Dnevu vstaje slovenskega naroda

Janez
Švajncer

Ferenc in Barbka

Telefoni pojejo, milica ne pri-
spe z obzorja. Marica parkira na
dvorišču, dežurni je zadremal, pre-
budite ga in pošljite na pot. Semkaj
naj zapelje vozilo in tega strpa no-
ter. Zmočil nam je stopnice, fej! in
fuj! Drsi pod nogami, nevarno je
hoditi, nepreviden korak in tla se
prilepijo na podplate. Potem navz-
dol trkljaje. Potem boste poklicali
rešilca in me bo odpeljal. Mene, nič
krivo, nedolžno pri vsej stvari. Kri-

čala bom in vpila, da se bo slišalo v zadnjo hišo, stolpnice so previsoke, oni
zgoraj me ne bodo slišali. Takrat bom v mreži. Ne morem več, parajoče
živčne nitke so scefrane...

Glasovi so ostali premešani v glavi in se žuboreče prelivali, kakor je
curela rumenkasta tekočina. Cank, cank, s stopnice na stopnico, trak bleš-
čave, ki ji ni bilo mogoče določiti barve, ker jo je svetilka pod stropom
odkrila komaj zaznavno.

Ferenc se ni premaknil, polivinilski vrečki nabasani, culi popotnika,